

TÓTH LÁSZLÓ

Szanálás

A minap, mikor tujáimból kiszórtam a belsejükben felgyűlt elhalt
 levélzetet,
 három elhagyott madárfészket is szanálnom kellett ágaik közül.
 Pedig mennyi gondosság, mennyi mérnöki pontosság és szakértelem,
 mennyi kihűlt melegség sugárzott belőlük szerepük vesztve még most is,
 mintha eleve az öröklétnek épültek volna, akár időtlenségükkel a
 barokk palotasorok,
 szemben a jelenidejűségükkel tüntető üveg-vas-betonmonstrumokkal –
 ezek a tuják oltalmazó menedékében megbúvó,
 tartózkodón is tündökletes madárfészkek,
 melyek az összegereblyézendő avarba hajítva
 még most is mintha teli torokból harsognák
 önfeledt csivítjüket a szabadság magasba emelő ege felé.

rózsa

a föld szeme, mely összekacsint az éggel.

*

fodrai kisimítják homlokunk ráncait.

*

teremtőnk teljességvágyának megtestesült bizonyítéka.

*

kötélék, mely a világhoz láncol, s odavész velünk.

*

bátorítás az elképzelhetetlen felé vezető utunkon.

*

testté vált zene a színek s formák vak diszharmoniaájában.

*

a messzeségből fényt lövell dimenziók nélküli létünkbe.

Kis természetrajz

Tavasszal is ugyanazok a fák, mint ősszel,
csak más olvasatban.

Téged értelmez mind a virág, gyümölcs,
ugyanúgy, mint a zúzvara – hallhatatlan.

Kis glossza az újbeszédről

Payer Imrénének

„A szabadság a legfőbb érték”
ez vezessen mint kezekben a térkép
ne zavarjon semmi mi egykor még tét volt
fogadd el hűlt rendekben a tébolyt

„A szabadságfok a legfőbb mérce”
csak kezdről a gúzst ne tépd le
szabaddá tesz ha elfogadod amit szabad
s hozzá igazíthatod minden szabad szavad

Kánon

szeliden csordogál le torkunkon a lé
miként medrében a mítoszi Léthe
mintha a világ minket csak betépve
viselne el kiknek egyetlen vigaszunk
a modernben az antikvitás léte

nyakunkon ez maradt az egyetlen nagy kánon
adósaiként tekint mindünkre Kháron

Leghőbb vágyam: kijönni...

Egyet szerettem volna mindig:
jól kijönni magammal.

Kijönni magammal – ide a strandra,
kijönni magammal – egy sörrre a térre,
kijönni magammal – egy jó kis sétára,
amikor jól kijön magával az ember.

Ám amikor jól kijönne magával az ember,
legszívesebben épp akkor nem menne ki sehova.
Tudja, hogy épp jól kijönne magával,
de nem mozdul mégse, tapodtat se.

Velem nem lehet kijönni – mondják,
bár legfőképpen magamnak mondom,
hogy velem nem tudok kijönni,
hiába be- – kijönni nem.

Amikor az ember úgy gondolja,
jól kijön – nem jön ki sehogy.
Még lakásából se mozdul,
és legfőképp önmagából s -val.

Egyet szerettem volna, mindig egyet:
jól kijönni magammal.
Ki jön ki,
ki kijön...